

Kedves Hallgatóim!

Személyesen szerettem volna ma Önökkel tárgyalni az elkövetkezendő idők tennivalóiról és ezeknek a problémáknak a megoldásáról, amelyek az ifjuság jelenlegi tevékenységéből az ifjúsági vezetők és a tanári kar vállaira hárul. Hivatalos ügyben azonban Bécsbe kellett utaznom, -egy angol delegációval való tárgyalás végett, mely nem tudom meddig húzódik el. Az Önökkel való beszélgetés azonban sürgős, mert az befolyásolja valamennyiünk sorsának további alakulását.

Szeretnék egészen őszinte és nyers lenni, Ezt ne vegyék rossz néven, mert a szeretet sugalja bennem mondanivalómat, továbbá az aggodás az ifjuság további sorsa felől.

Kétségtelen, hogy az itteni elhelyezésünk területén sok olyan intézkedés történik házigazdánk részéről, ami számunkra szokatlan és ezzel magam sem értek egyet. Van azonban sok olyan intézkedés is, ami a rend érdekében feltétlenül szükséges. Ezekkel az intézkedésekkel egyetérték, de az ifjuság mégsem hajlandó azt teljesíteni. Nem elvből, hanem hanyagságból és nemtörődőségből. Példa erre a névsorok elkészítése, az ellátási kartotékok kiállítása stb. A hanyagságért kiszabott büntetésre az ifjuság nemtetszését nyilvánítja, mivel elmeresíti a helyzetet az oktatók és a bennünket hontalanságunkban befogadó házigazdánk megbízott tisztviselői között. Ezzel olyan feszültség keletkezik közöttünk, hogy sokszor szinte lehetetlennek látom az ügyel. továbbvitelét. Meg kell mondanom, hogy többször foglalkoztam már azzal a gondolattal, hogy közlöm Drümmel miniszter ural, ilyen viszonyok között nem tudjuk helyzetünket tovább fenntartani. De a józan ész azt parancsolta, mindent az ifjuságért és a hazáért, még ha az a legkeserűbb kenyér is. Cselekedeteimben és érzéseimben megtisztulva átestem a krízisen és nagy akaratereővel tovább folytattam a küzdelmet jövőnkért. - Önök azonban ebben nincsenek segítségemre, mert napról-napra újabb jelenségekkel keserítenek el és teszik nehezzé a vezetést. Nem látják be, hogy mi itt vendégek vagyunk, hogy nem követelhetünk, hogy immár 90.000 menekült terheli az osztrák állam gazdálkodását, hogy ez az ország nem forradalmi állapotban van, hanem a semlegesség megőrzéséért magára erőszakolt nyugalomban. Nem látják, hogy az osztrákok előtt minden etikát sértő megmozdulásuk a nem tetszést és a kegyvesztést erősíti és nem akarják belátni, hogy ennek a vége az lesz, hogy egy szép napon átesznek egy lagerbe, ahonnan nincs más kiút, mint vagy hazamenni és fejet hajtani a kádár kormányának, vagy elmenni az idegen légióba vagy dokkunkaként felszivódni a megbízhatatlan elemek tömegébe. Azok a szép célkitűzések, melyek a magyar egység megtartására, nemzeti érzésünk erősítése és majd hazánk demokratikus építésében való részvételünk, mintha lassan elhomályosulna szemünk előtt.

A fentiek folyamánaként persze fellép a személyeskedés az ellenségeskedés közöttünk, amely ugyan emigrációs tünet, de legyőzhető volna, ha mélyen magukba szállva, áthatna bennünket a sorsközösség megbecsülésének egymást segíteni akarásának eszméje. Hogy az eszmékben való gondolkodás ~~veszélyben~~ veszélyben van, bizonyítja a Jablanczy professzor ur ellen indított személyi hajszja, melyről meggyőződéssem, hogy az oktatói kar kiengesztelhetetlen tagjai részéről és az ifjuság egyes részlegének tájékozatlansága következtében meg nem engedhető formában, erősebben került felszínre.

71/1956

Meg kell mondanom, hogy ezzel a tanári kar 90 %-a nem ért egyet és meggyőződésünk, hogy a személyi bosszu tüzéből és nem annak tisztaságából ered. Soha a világon nem fordult még elő, hogy egy egyetemi tanárt az ifjuság unszimpatija miatt, olyan brutális eszközökkel akartak megfosztani tanárságától, amint azt Önök köztül és az oktatói kar néhány tagja részéről tenni akarták. De ez nem csoda, mert egyes oktatók olyan kijelentéseket is tettek, hogy a professorok és jomagam is, magunkat neveztük ki itt jelenlegi pozícióinkba. Voltak hangok, amelyek kifejezték hogy nem kívánnak velünk dolgozni, mert itt is ugyanazok vezetnek, akik otthon. Ugy néz ki tehát a dolog, mintha mi magunknak akarnánk pozíciót alapítani, egy kialakított magyar egyetemen és nem bizva saját szaktudásunkban, félünk attól, hogy nem tudunk itt megélni. Ezek az urak nagyon tévednek, de tévednek azok is, akik vélt politikai hibáinkat saját gyengeségük és anyagiasságuk takargatására akarják felhasználni. A magam részéről csak igaz ügy érdekében akarok szolgálni az ifjuságnak és a magyar népnek, ha ezt nem tehetem, félreállok. Nem fog önérzeter gátolni abban, hogy ezt megtegyem, de rájő szívvel tenném meg akkor, ha ifjuságunk olyan kézbe kerülne, mely kezet erre nem tartok méltónak. Hogy világosan ismerjük egymás álláspontját az alábbiakban szövezem le kívánságaimat, illetőleg elveimet:

- 1./ Céлом az ifjuság együtt tartása, magyar szellemben való tovább nevelése és adott esetben hazánkba való visszavezetése. Ennek érdekében felhívom az ifjuság figyelmét arra, hogy minden felelősséget csak akkor vállalok, ha hajlandó alávetni magát a kialakítandó kari tanács minden rendelkezésének és irányításának.
- 2./ Az ifjuság további életében kerülje el a forradalmi módszereket, vesse alá magát a vendégül látó ország szokásának és életlehetőségének, szünjenek meg az izgatások, kezdődjék meg a legkomolyabb munka. Az előadásokon mindenki a legpontosabban jelenjék meg. Az elmaradókat és hanyag tanulókat az évfolyam intse és szőgyenitse meg.
- 3./ ^{a tanácsot egy teljes} Nem értek egyet Jablanczy ~~professor ellen irányított~~ személyi támadások túlhajszolásával. Ezt az ügyet akkorra kell tenni, amikor nyugodt és kiegyensúlyozott hangulatban ennek ideje elkövetkezhet. A III. évesek vonják vissza azon határozatukat, hogy előadásikat nem látogatják és tegyenek eleget a tanulmányi feyelnek.
- 4./ A kari tanács döntése nélkül az ifjuság semmiféle mozgalmat / sztrájk / vagy egyéb akciókat /elhelyezkedés/ nem indíthat és elvi kérdéseikben nem tárgyalhat.

Amennyiben az ifjuság fenti előterjesztéseimet elfogadja, úgy minden akaratommal vállalom a további vezetést, emig azt erőm engedi, ha a pontok közül bármelyet is visszautasítana, úgy megköszönöm eddigi bizalmukat és az Isten áldását kérve mindannyiukra, fájó szívvel bocsátom Önöket utnak.

Jó szerencsét: *hals az asok*
 Roller Kálmán s.k.

F
 29.